

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«ΑΘΛΙΟΥ»

Τον Ουγκώ τον αγαπούμε ιδιαίτερα όσοι τον έχουμε διαβάσει μικροί, στα πρώτα εφηβικά μας χρόνια, τότε που οι θάνατοι των ηρώων μάς προκαλούσαν αληθινά δάκρυα, τότε που στους/στις ρομαντικούς ήρωες/ηρωίδες δίναμε μορφές ιδανικές. Παρότι οι δεκαετίες της εφηβείας μας δεν συμπίπτουν, έτσι πρέπει να αγάπησαν τους «Αθλιους» ο Ανδρέας Αραούζος, σκηνοθέτης της παραγωγής της Alpha Square, και η Ανθή Ζαχαριάδου, που υπογράφει τη θεατρική διασκευή του ογκώδους, πολυπρόσωπου μυθιστορήματος του Ουγκώ. Οι δυο τους βρέθηκαν να αντιμετωπίζουν αρκετές και μεγάλες δυσκολίες – την επιλογή των στοιχείων της πλοκής από το πολυεπίπεδο σύ-

στημα του μυθιστορήματος, την ανασύνθεσή τους σε νέο, θεατρικό πια, μετακείμενο, την ανάπλαση των χαρακτήρων των κεντρικών προσώπων σε συνθήκες ελαχιστοποίησης της δράσης, περιορισμού του λόγου και συμπύκνωσης του χρόνου, όπως του συμβατικού, έτσι και του πραγματικού...

Θεωρώ ότι η επιλογή των στοιχείων του μυθιστορήματος που αποτέλεσαν τους σπονδύλους της παράστασης ήταν αναμενόμενη. Παρά την πετυχημένη διανομή (Γιάννης Αγιάννης-Αλέξανδρος Παρίσης, Ζαβέρ-Αραούζος, Νίκη Δραγούμη, Μαρίνα Αργυρίδου, Μάριος Κωνσταντίνου) οι ηθοποιοί πιο πολύ «ντύθηκαν» με τις μορφές των ηρώων τους παρά πρόλαβαν να δημιουργήσουν χαρακτήρες. Από την πεπατημένη των περιλήψεων και απλοποιήσεων του έργου του Ουγκώ εξείχε το «επαναστατικό στοιχείο». Σ' αυτό δόθηκε έμφαση όχι μόνο για να απομακρυνθεί η παράσταση από τον σκόπελο της θεατροποιημένης εικονογράφησης μιας συναισθηματικής αφήγησης, αλλά κυρίως επειδή ο Ανδρέας Αραούζος ένιωθε την πρόκληση να μεταφέρει στη σκηνή τις ιδεολογικές συζητήσεις των προσώπων του έργου, τον ρομαντισμό του αγώνα υπέρ των δημοκρατικών αξιών, την ένταση της λαϊκής εξέγερσης και της βίαιης καταστολής της. Τα σκηνικά της Μελίτας Κούτα προβάλλουν την επανάσταση ως το κύριο αισθητικό στοιχείο, τα στοιβαγμένα εξαρχής σε κάθετους όγκους σκηνικά αντικείμενα θα μετατραπούν σε οδοφράγματα. Πιστεύω όμως ότι δεν βρέθηκε η σκηνοθετική φόρμουλα της αναπαράστασης του πυρετού των οδομαχιών. Μπορεί η παραγωγή να διέθετε λίγους ηθοποιούς για τις σκηνές των οδομαχιών, όμως οι μισοί απ' αυτούς παρέμεναν στην ουσία ανενεργοί. Μικρές σε σχέση με το μεγάλο άνοιγμα της σκηνής ανθρώπινες φιγούρες, μετωπικά στημένες, δεν γέμιζαν τη σκηνή με ενέργεια.